

Opinió

Crèdit empresarial i reactivació

27/01/12 02:00 - [GUILLEM LÓPEZ CASASNOVAS](#)

La deriva que han agafat les entitats financeres em fa pensar que han perdut la batalla de l'opinió pública. Ja sembla que no res les incomoda. I el fet que no reaccionin corregint la manera de fer em ve a demostrar, a més, que fortes es deuen sentir respecte dels poders del regulador i dels polítics. És clar que aquests últims, que haurien de manar i no, sovint, ser manats per aquelles, no poden envalentir-se veient les debilitats financeres pròpies i les dependències extremes en què viuen. Avui, els bancs, amb els comptes plens per la liquiditat que reben del Banc Central Europeu, aconsegueixen mutualitzar part dels costos del seu despallanquejament a escala supranacional (el negociet de rebre diners a l'1% i prestar-los als estats al 4,5%), però continuen sense activar la seva funció social principal: fer d'intermediaris en el crèdit amb els agents econòmics, de la bona marxa dels quals depèn la prosperitat de tot plegat. Certament no és or tot el que llua a la demanda de crèdit, en una crisi de cavall com la que patim i on els projectes alternatius que haurien de compensar el desastre de la rajola no acaben d'aparèixer o no ho fan amb solvència prou contrastada. Però necessitem crèdit més que mai per reactivar l'economia, i aquest no apareix.

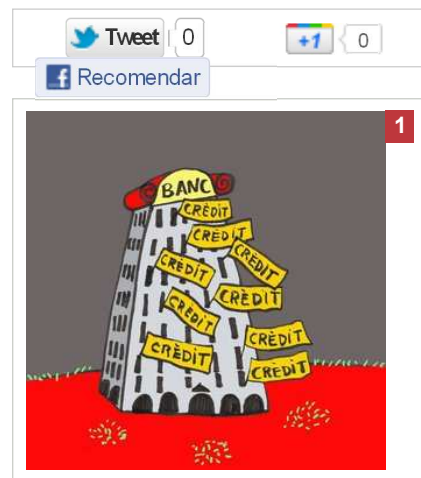
El fet que els bancs no s'apliquin prou al crèdit està malmetent la seva imatge, empijorada pels comportaments oportunistes d'alguns, amb col·locacions d'estalvis equivoques (com en el cas de les accions preferents), el cobrament de comissions elevades i no vinculades a resultats (com passa amb els fons de pensions), al marge d'alguns altres comportaments, no ja oportunistes sinó estructurals, amb *bonus* i retribucions a directius que fan avergonyir. Els banquers perden així bona part de la raó que els justifica, i conec molts empresaris que han dit prou, que han après del que els ha acabat suposant tal elevada dependència de la banca, i si aconsegueixen sobreviure a la crisi malgrat aquesta, em consta que no els deixaran tornar a entrar a les seves empreses. Per cert, quan posarem fi a aquest règim fiscal que privilegia l'endeutament a l'impost de societats, en sentit contrari al despallanquejament de què tant es parla, o l'igualarem si més no al que es doni a l'autofinançament empresarial, tan volgut i estimat al nostre país?

Mentre no recuperin, per tant, algunes entitats el sentit comú en les seves actuacions —en part un deure que per a les encara solvents haurien d'impulsar els seus propis accionistes!— els responsables de la política econòmica hauran de marcar nous terrenys de joc. Cal així que en tot moment i lloc facin recordar, induir, abduir a la banca quina és la seva funció primordial: la de facilitar el crèdit perquè la sang muscoli el cos de l'economia productiva. En absència d'aquesta finalitat, cap suport públic es justifica, ni directament ni indirectament. Sense proposar una nacionalització, per a la qual l'experiència demostra que la salsa acaba essent sempre més cara que el peix, i a l'espai limitat que resta entre aquella intervenció i no fer res, em permeto fer alguns suggeriments per reactivar el crèdit a l'economia.

Caldria utilitzar al meu entendre el consorci del Crédito y Caución espanyol (CESCE) per garantir els pagaments entre pimes. Qualificat el tipus de crèdit per aquell organisme públic, aquesta forma d'assegurança hauria de comportar un menor risc i una major fiança (crèdit!), fins a uns determinats límits, entre subministradors i compradors empresarials. Un paper del CESCE assegurant les primeres pèrdues d'algunes entitats financeres trauria també excuses o recances a les entitats conservadores que observen en alguns projectes empresarials un excés de risc. Tot i així, cal reconèixer que com totes les assegurances de crèdit el CESCE té avui un recorregut limitat per prudència, per manca de mitjans i sobretot de capital. A més, la mesura que proposo ataca el problema de la solvència de les empreses (les protegeix dels impagaments) però no els seus problemes de liquiditat i no deixa de ser un succedani del crèdit bancari, i el que pot ser pitjor, irresponsabilitza els bancs de la bona selecció del crèdit.

I és que avui la maquinària, els mitjans i la responsabilitat per conèixer i avaluar la solvència del crèdit els té la banca. Aquesta ha de tornar a ser, doncs, la canalitzadora de l'estalvi cap a les millors opcions de crèdit; altrament, no té cap sentit la seva existència. A aquests efectes, un primer front de suport ens el donaria l'ICO, Institut de Crèdit Oficial, actuant no només com a ens d'intermediació sinó acceptant una part del risc que tramita. Un segon front seria el de la regulació: quan el FROB entra en algunes entitats en problemes podria fer que el cost de les preferents subscrietes fos diferent d'acord amb la dinàmica del crèdit: dintre de la selecció que en facin els gestors de l'entitat, disminuir crèdit faria pujar l'interès d'aquestes preferents i viceversa. Una nova onada de requeriments de recursos propis, amb la necessària ajuda del FROB per a tots aquells que no aconsegueixen recursos al mercat, pot fer valdre l'intent que proposo. Una altra via seria jugar fort en la utilització, com a col·lateral al BCE, del crèdit comercial i a les pimes. És d'alguna manera tornar a l'antiga funció de descompte del bancs centrals, a què m'he referit reiteradament des del començament de la crisi. Aprofitem que el BCE va acordar el novembre últim que els bancs centrals nacionals podien admetre com a col·lateral alguns d'aquells crèdits-préstec, i muguem-nos ràpidament buscant que s'ampliï la llista de títols acceptats. Finalment, podria reforçar-se la via de les avalades, vinculant a la fi al programa l'import a assignar a cada entitat segons la seva quota de crèdit, i no a la de dipòsits com s'ha fet fins ara. I potser es podria vincular també el volum a assignar i el cost de l'aval a l'evolució i composició del crèdit d'aquestes entitats.

Entenc que totes les mesures tenen el seu què, i reconec que el despallanquejament bancari que s'ha de fer és molt important i, més encara, que les mesures que han vingut de Brussel·les no sempre han ajudat a fer una bona tasca en aquest sentit. Però si la banca vol recuperar l'opinió pública i els responsables de la política econòmica fer quelcom més que consolidació fiscal i reforma laboral, és hora que

Necessitem crèdit més que mai per reactivar l'economia, i aquest no apareix

Altres articles de l'autor

30/12/2011 **Com els alemanys?**

25/11/2011 **La governança en els sistemes sanitaris públics**

[Més articles ...](#)

s'arremanguin per oferir vies perquè el crèdit ajudi a reactivar l'economia. Ens hi va el futur del país.

Darrera actualització (Divendres, 27 de gener del 2012 02:00)

Publicat a

[El Punt Avui. Comarques Gironines](#) 27-01-2012 Pàgina 22

[El Punt Avui. Edició Nacional](#) 27-01-2012 Pàgina 20

